

El “Voluntariat per la llengua”, un complement a la formació en llengua catalana

Molts lectors deuen saber que el “Voluntariat per la llengua” és un programa promogut per la Generalitat per facilitar l’aprenentatge del català a aquelles persones que ja en saben una mica, però que encara no es veuen amb cor a fer-lo servir en les situacions comunicatives de cada dia. El programa posa en contacte una persona que habitualment parla en català amb una altra que l’ha d’aprendre. Per fer les converses s’han de trobar un mínim d’una hora setmanal durant deu setmanes.

Després dels molts anys que el Govern català ha posat a disposició de les administracions locals i de diferents organismes mitjans per a organitzar cursos de català, ara disposem d’aquest programa que promou la llengua a través del vehicle més inseparable de l’adquisició lingüística que hagi existit mai: la comunicació entre dues persones, el contacte entre dos tu. Així, sense pissarres, sense llibres de text ni fotocòpies d’exercicis es força que el català surti de l’aula. Aquest exercici és una bona pràctica perquè l’idioma perdi aquella pudoreta de diccionari que sovint fan les llengües que han viscut una història abundant de privacions i estan, doncs, àvides d’ús social. I és que si bé en una classe de català s’han d’ensenyar, sobretot, els usos normatius de la llengua i s’ha d’explicar el registre formal i l’alumnat en els exàmens ha de demostrar una certa competència en el registre formal parlat, la llengua de les situacions del viure no es pot construir a cops de gramàtica. En una població com la nostra, amb un alt índex de persones que parlen altres llengües diferents del català, la llengua pròpia necessita espais de naturalitat on poder-se expandir. L’exemple de ciutadans que fa poc que viuen aquí i que s’han apuntat a aquest programa ha d’esperonar molta gent perquè prenguem una nova consciència lingüística: “si aquesta persona el parla una mica i el vol aprendre, jo la puc ajudar”. D’aquí a fer el canvi lingüístic davant d’un accent d’Amèrica del Sud, del Marroc o d’Anglaterra o de vés a saber on, ja s’ha guanyat un gran pas.

Als països de parla catalana no s’hi val aprendre català com qui aprèn anglès o alemany perquè socialment és possible exportar la llengua de l’aula al carrer. Aquesta nova ubicació és clar que de vegades toparà entrebancs i incomprendiments, però també amb moltes simpaties. Tot plegat són vicissituds que a hores d’ara no ens podem estalviar, si el que es vol és una llengua que es passegi amb tranquil·litat per tot l’espai social.

No sempre és fàcil quedar amb algú que potser ni coneixes. Sovint, trencar la barrera del silenci pot resultar dolorós. És difícil espolsar-se la mandra i sortir al carrer per parlar, sí, ho heu entès bé: “surto al carrer per parlar en català / perquè em parlin en català”. Quin exercicis tan entranyables de voluntat! Des

d'aquestes pàgines donem les gràcies a tots els aprenents i voluntaris perquè a partir de la seva experiència personal i intransferible vetllen per la bona salut de l'idioma. Tan de bo que l'experiència també els serveixi per conèixer noves propostes, nous espais on relacionar-se, per eixamplar el món d'interessos d'un gràcies als interessos de l'altre... i per totes aquelles coses que tan sols la comunicació humana és capaç de donar.

I gràcies també als establiments adherits que són els còmplices perfectes, que ajuden l'administració d'aquesta pràctica tan saludable.

Comissionat de Política Lingüística
Servei Local de Català